

gode og fine, at et hvilket som helst Pengeinstitut eller Staten kunde overtage disse Panter uden at risikere noget som helst derved, saa det, synes jeg, er let at komme ud over. Men det, som volder Vanskelighed, er selvfølgelig, som sagt, at skaffe Sparerne, navnlig de smaa Sparere, saa nær op mod fuld Dækning som overhovedet muligt. Det er store Beløb, her er Tale om, og de ere i de allersidste Aar voksede i meget betænkkelig Grad. Vi saa jo, hvor længe de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. varede, som det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) var saa elskværdig at betro Alberti, og som Sparerne nu skulle betale, de stivede ham ikke af ret længe. Ogsaa dette viser, at det navnlig er i den sidste Tid, at Svindelen er tiltaget i ganske forbavsende Grad. Hvis der ikke hurtigst muligt træffes Foranstaltninger, som søge at raade Bod paa Ulykken, vil det — saaledes staar det i alt Fald for mig — afstedkomme uberegnelige Ulykker, som sikkert ville spores maaske en hel Menne-skealder igennem i vort Samfund. Derfor tror jeg ogsaa, man kan gøre Regning paa, at alle Parter i dette høje Ting ville være med til at afbøde i alt Fald nogle af disse Ulykker.

Den første Betingelse, som stilles op i Regeringens Forslag, er jo den Afstemning blandt Sparerne, som her foreslaas. Den anser jeg for god. Hidtil har man ikke spurgt Sparerne. Men jeg anser det rigtignok kun for at skulle gælde i dette Tilfælde for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Jeg har hidtil været i stærk Tvivl om, hvorledes dette skulde kunne ordnes udenom Sparerne, uden at de blev hørte, og om der overhovedet var nogen, som paa Sparernes Vegne kunde træffe Afgørelse. At det nu bliver lagt i Sparernes egne Hænder, anser jeg for et Gode, noget, som jeg er glad ved. Det vil blive en trist Afstemning, men jeg tror absolut, den bliver nødvendig.

Med Hensyn til Forholdet med de københavnske Banker skal jeg sige, at jeg for mit Vedkommende hellere havde set, at de københavnske Banker havde været holdte udenfor. Jeg forstaar overhovedet ikke, hvorfor de skulle blandes ind i dette Forhold. Jeg ser nu, at den højtærede Minister har regnet ud, at det er en Støtte paa 600,000 Kr., eller hvor meget det nu er i Penge, som de fem Banker yde Sparekassen. Men jeg ved nok, at disse Banker jo ikke se med nogen særlig Glæde eller Fornøjelse paa Sparekasserne her i Landet, og de se sikkert heller ikke med synderlig

Glæde paa denne Sparekasse, og jeg forstaar derfor ikke den Kærlighed, de vise den. Men nu kan jeg bedre forstaa det, efter at jeg har set, at det, de yde for deres Vedkommende, ikke er en rød Øre værd. Selv den Konsulent, som Bestyrelsen for Bondestandens Sparekasse har antaget, Overretssagfører Amdrup, har i et Interview til forskellige Blade, jeg har læst, udtalt, at ogsaa han havde troet paa, at det var et Bidrag til Sparekassens Genrejsning, men efter at han har erfaret, at de have laant disse Penge i Udlandet til 3 pCts Rente, altsaa akkurat det samme, som de skulde have af Sparekassen, og at Staten stod som Garant for Laanet, indrømmede han at have taget fejl. Det er ikke en rød Øre, de yde til Sparekassens Genrejsning. Jeg forstaar derfor ikke, hvorfor vi skulle have med disse Banker at gøre, Staten maa jo kunne laane disse Penge ligesaa billigt som Bankerne, og det var langt mere naturligt, at det var Staten selv, der i dette Tilfælde traadte til, da Staten alligevel staar som Garant for dette Beløb. Det er et Mellemlid, som jeg for mit Vedkommende ikke forstaar, man har taget med her, da de ingen som helst Ofre bringe. Jeg tænker ogsaa, at Bankerne paa en eller anden Maade ville søge til Gengæld at gøre deres Indflydelse gældende — om det vil lykkes dem, ved jeg ikke.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Modregning deltager jeg i det Spørgsmaal, som blev rejst af den sidste ærede Taler (Birck), og skal derfor afholde mig fra at udtale mig yderligere derom. Ogsaa jeg ønsker Klarhed over dette Spørgsmaal, thi det er et Spørgsmaal, hvis Besvarelse imødeses af mange Sparere med stor Interesse, hvorvidt de ere i Stand til at gøre Modregning gældende for hele Beløbet. Dette maa de vist i alle Tilfælde have Ret til.

Jeg deler ogsaa de Betragtninger, som ere fremsatte af begge de sidste ærede Taler om, at det særlig gælder om at komme de smaa Sparere til Hjælp. Jeg kunde for mit Vedkommende have ønsket, at der blev givet en større Støtte til de smaa, mindre bemidlede Sparere, og kunde til Gengæld gaa ind paa, at man i mindre Omfang støttede de mere velhavende blandt Sparerne, men jeg erkender, at dette er maaske en Løsning, som vil støde paa nogen Vanskelighed, det nærer jeg for Resten ikke Tvivl om, men jeg tror ikke, Op-gaven vil være uoverkommelig, og det kan dog ikke nægtes, at der ikke er Mening i,